

κι' ἐνῆ της Ἀνορθώσεως δουλεύει τὸ φαλλίδι
ροπαλοφόρος κ' ὑπέθεσαν καὶ τὸν Γαβριηλὶθ
ἐν μέσῳ πρωτευούσῃ
κι' ἐν ἀγορᾷ κληθούσῃ,
καὶ τούτο, Περικλέε μου, μὲτ' ἄλλων παρομοίων
εἶναι της Ἀνορθώσεως εὐκόλων σημεῖον.

Ὁ Γάλλος Πρέσβυς ἐν χορῇ τὸν τύπον κεραυνοβολεῖ.

Φ.— Ἦθελα κι' ἄλλα νὰ σοῦ πῶ, μὰ σοῦ τὰ παραλείπω...
ξέρετε τὸν κύριον Δεβίλ, ποῦ ρίχτηκε στὸν Τύπος;

Π.— Ὅχι, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω διόλου...

Φ.— Ποιὰ δὲν ξέρετε ἀνθρώπου, κανένα τοῦ διαβόλου.
Εἶναι τὸν Γάλλον Πρεσβευτὴς ἐντὸς της πρωτευούσης
καὶ τὸνομά του θέτικα καμμιὰ φορὰ ν' ἀκούσης.

Π.— Ὅχι, δὲν τῆκουσα ποτέ, γι' ἄδρα μπουμπουσιωμένη,
μὰ λέγε τί συμβαίνει.

Φ.— Δὲν πῶς μὲ τόνον δυνατὸν
εἶπε τὸν Τύπον ἐρεπτόν,

γιατὶ τὸν κύριον Πισῶν πολὺ τὸν ἐμυκτηρίσας,
κι' ὁ Τύπος στάσαν ἀφογον γιὰ τοῦτον δὲν ἐτήρησας.

Ὅθεν ὁ κύριος Δεβίλ, ποῦνα πιστὸς τοῦ φίλος,
ἐμίλησεν ὀργίλος,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἐπίστευε ν' ἀνυμνηθῆ δεόντως
τὸ πάθος τὸ φιλότητορον τοῦ Γάλλου τοῦ τρυφάντος
ἐμπρός' στὴν θέαν τοῦ Χακκῆ καὶ πάντων τῶν φεσάδων
κι' ἐρατεινῶν Πασσάδων.

Κι' ἐγὼ στὸν κύριον Δεβίλ μὲ θάρρος εἶπ' αὐτά:
μὰς συγχωρεῖτε, κύριε τῶν Γάλλων Πρεσβευτῶν,
ὅπου τοῦ φίλου σας Πισῶν τὸ πάραμ τὴν κακὴν τοῦ
γιὰ τὴν πολιτικὴν του,
πλὴν τὴν ἐπιθυμίαν σας δὲν τὴν ἐξεδηλώσατε
κι' ἀδικίως μὰς μαλλώσατε.

Μὰ τώρα ποῦ τὴν μάθαμε, μὲ κάθε προθυμίαν
θὰ κύψωμεν στὴν ὀφλητὴν ἤμῶν ἐπιθυμίαν,
κι' ὅλα θὰ γονατίσωμε
στὸν φίλο σας τὸν Γάλλο,
καὶ προτομὴ θὰ στήσωμε
στὸ τοῦτον δίχως ἄλλο.

Ἰμνησωμεν τὸ πάθος τοῦ Γάλλου τοῦ ἔμπροσθεν,
προσφέρωμεν ἀξίως καὶ στὸν Πισῶν τιμὰς,
ζητοῦντ' ἀπὸ τοῦ Τούρκου προνομία καπιου,
μὰ καὶ ἀθηροδρόμιον ἐπικερδέως γραμμὰς.

Ἀγαματοποιήσωμεν αὐτὸν φεσοφοροῦντα,
μὰ καὶ τὸν φίλον τοῦ Δεβίλ, βελτίως ἀποροῦντα
πῶς ἕως τώρα μὲς' στὴν γῆν ἀφύγων ἐρεπτόν
δὲν ἐλαξίθησαν μορφα τοσούτων προσκλιτῶν.

Ἔτσι ποῦ λές ὀμίλησα' στὸν Πρεσβευτὴ τὸν Γάλλο
καὶ τώρα κι' ἐγὼ τὸν Πισῶν τὸν σέβρο μου θὰ βγάλω.

Π.— Δὲν θὰ εἰς δεῖρα σήμερα, βρε Φασουλὴ παλῶρα,
γιατὶ δὲν ἔχω δύναμι μὲσα' στὴν τόση λαύρα.

Εἰς τοὺς ἐκτὸς μὲ πόνον κι' ἢ γῆ τῶν Παροθενώνων.

Ἀκούοντες πῶς κάνετε καὶ οἰς συλλαλητήρια
γιὰ φοβεροῦς κατατρογμοῦς κι' ἀτέλειωτα μαρτύρια
καὶ βλέποντες μὲ φρόνημα καὶ μὲ παλληκαρικὴ
πῶς κάπως ἐμαξέφατε τὸν Τούρκων τὰ λουριά.

Ἔργον τελείοντες κι' ἐμεις πραγματικῶς Τιτάνειον,
ἦγον εὐρόντες βάνειον,
καὶ τώρα πλέον βρέοντες
χρυσὸν εἶθε κι' ἐκεῖ,
καὶ τώρα πλέον ἔχοντες

παρὰ μὲ τὸ σακί,
οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττᾶτ' ἐμπρός σας,
κι' ἔπος κι' ἂν ἐχ' ἢ μάννα σας θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.

Τοῦ Πατριάρχου τοῦ σεπτοῦ θαυμάζοντες τὸ σθένος,
ποῦ συγκινοῦ τὸ γένος,
μ' ἐπαίνους ἀνταμιβόντες κι' ἐκείνον τὸν Γρουπάρη,
ποῦ τὸν ἀέρα δὲν μπορεί κανένας νὰ τοῦ πάρῃ.

Κυττάζοντες γιὰ Σύνταγμα τῶν Τούρκων πανηγύριον,
ποῦ τὰ τρανὰ βασιτεία των τραχάρουν μὲ γαρόφιρα,
καὶ λέγοντες εἰς τὴν Τουρκίαν: Τουρκίαν μὲ τὰ σαρκίμα σου,
φουρτοῦνα καὶ' στὸ Σύνταγμα καὶ' στὰ καλαμοβράκια σου.

Σαρκάζοντες τοὺς κοπετοὺς κάθε στιγμῆς Κασσάνδρας,
καὶ σήμερα μὲ τὸ κερί
γυροῦντες φερί φερί
νὰ βροῦμε νέους ἀνδρας.

Κυττάζοντες ἐμβρόντητοι σὰν ἀνδρες Ἀθηναῖοι,
πῶς δίχως τὴν ἐνέργειαν τοῦ Μεταμορφῆ
Κόντες καὶ Ράλλης γίνονται καθὼς ὁ Φάσοστ νέοι,
κι' ἐπάνω στὸ ναυάγιο πῶς πλέον σὰν φελοῖ,
οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττᾶτ' ἐμπρός σας,
κι' ἢ νεανόβρωσα πατρις θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.

Τελούοντες Ἐλευθέρημι' στὸ Ρίον καὶ τ' Ἀντίρρον,
τονίζοντες δὲ σκοπευτὰς παῖδνα νικητήριον,
θερμαίνοντες καὶ τήνοντες κάθε ψυχῆς φυγέον,
καὶ γόν ἀποκαθαίροντες
ἀνδρες, παιδιὰ, καὶ γόνοντες,
σὰν Ἡρακλεῖς τριεσπεροὺς τὴν κόπρον τῶν Αὐγείων.

Μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ θαδεύζοντες στοχεύετε
πῶς βροικεῖτε θαυμασιῶ καὶ ἔλα πειθαρχία,
ἐξαιρόντες τὴν ἀντοχὴν φουρτουμαζομένου σκάφους,
τωρβάζοντες ὁ Ζάππεια καὶ Κινηματογράφους,
μανθόνοντες κι' ὁ Βασιλῆς πῶς μένει' στὴν Δεκλίαν,
κι' ἔχοντες ὅπως πάντοτε τὸν νοῦ μὰς' στὴν Ἀμέλιαν,
οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυττᾶτ' ἐμπρός σας,
κι' ἔπος κι' ἂν ἐχ' ἢ μάννα σας θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.